Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (čtvrtého senátu)

29. června 2016 *

„Ochranná známka Evropské unie — Námitkové řízení — Přihláška obrazové ochranné známky Evropské unie GROUP Company TOURISM & TRAVEL — Starší národní nezapsané obrazové ochranné známky GROUP Company TOURISM & TRAVEL — Relativní důvod pro zamítnutí zápisu — Použití vnitrostátního práva — Článek 8 odst. 4 nařízení (ES) č. 207/2009 — Důkazy dokládající obsah vnitrostátního práva — Pravidlo 19 odst. 2 písm. d) nařízení (ES) č. 2868/95 — Nezohlednění důkazů předložených před odvolacím senátem — Posuzovací pravomoc odvolacího senátu — Článek 76 odst. 2 nařízení č. 207/2009“

Ve věci T-567/14,

Group OOD, se sídlem v Sofii (Bulharsko), zastoupená D. Dragievem a A. Andreevem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Úřadu Evropské unie pro duševní vlastnictví (EUIPO), zastoupenému A. Folliard-Monguiralem, P. Ivanovem a D. Botisem, jako zmocněnci,

žalovanému,

přičemž dalším účastníkem řízení před odvolacím senátem EUIPO, vystupujícím jako vedlejší účastník řízení před Tribunálem, je

Kosta Iliev, s bydlištěm v Sofii, zastoupený S. Ganevou, advokátem,

jejímž předmětem je žaloba podaná proti rozhodnutí čtvrtého odvolacího senátu EUIPO ze dne 2. června 2014 (věc R 1587/2013-4), týkajícímu se námitkového řízení mezi společností Group a K. Ilievem,

TRIBUNÁL (čtvrtý senát),

ve složení M. Prek, předseda, I. Labucka (zpravodajka) a V. Kreuschitz, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: M. Marescaux, rada,

s přihlédnutím k žalobě došlé kanceláři Tribunálu dne 1. srpna 2014,

s přihlédnutím k vyjádření EUIPO k žalobě došlému kanceláři Tribunálu dne 11. listopadu 2014,

* Jednací jazyk: bulharština.

s přihlédnutím k vyjádření vedlejšího účastníka k žalobě došlému kanceláři Tribunálu dne 7. listopadu 2014,

s přihlédnutím k replice došlé kanceláři Tribunálu dne 25. února 2015,

po jednání konaném dne 15. ledna 2016,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

1 Dne 13. února 2012 Kosta Iliev, vedlejší účastník, podal u Úřadu Evropské unie pro duševní vlastnictví (EUIPO) přihlášku ochranné známky Evropské unie na základě nařízení Rady (ES) č. 207/2009 ze dne 26. února 2009 o ochranné známce Evropské unie (Úř. věst. 2009, L 78, s. 1).

2 Ochrannou známkou, jejíž zápis byl požadován, je následující obrazové označení:

3 Výrobky, pro které byl zápis požadován, náležejí do tříd 35, 39 a 43 ve smyslu Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957, ve znění změn a doplňků.

4 Přihláška ochranné známky Evropské unie byla zveřejněna ve *Věstníku ochranných známek Společenství* č. 72/2012 ze dne 16. dubna 2012.

5 Dne 11. července 2012 podala žalobkyně, společnost Group OOD, na základě článku 41 nařízení č. 207/2009 námitky proti zápisu přihlášené ochranné známky v plném rozsahu.

6 Na podporu svých námitek žalobkyně uplatnila nezapsanou obrazovou ochrannou známku, používanou v Bulharsku, v České republice, v Maďarsku, v Polsku a na Slovensku pro služby náležející do třídy 39, která je vyobrazena níže:

7 Ve sdělení o námitce žalobkyně uvedla, že nezapsanou ochrannou známku používala od roku 2003 pro služby autobusové dopravy v Bulharsku, v České republice, v Maďarsku a na Slovensku. Uvedla, že na základě vládní licence provozovala pravidelnou autobusovou linku mezi Sofií (Bulharsko) a Prahou (Česká republika) a na podporu svých námitek předložila celou řadu dokumentů.

8 Rozhodnutím ze dne 14. června 2013 námitkové oddělení námitky podané žalobkyní zamítlo a uložilo jí náhradu nákladů řízení. Námitkové oddělení konkrétně uvedlo, že žalobkyně neupřesnila ani nepředložila důkaz týkající se použitelného vnitrostátního práva, z něhož vycházela a na základě něhož mohlo být užívání přihlášené ochranné známky v dotčených členských státech zakázáno.

9 Dne 16. srpna 2013 podala žalobkyně k EUIPO proti rozhodnutí námitkového oddělení odvolání na základě článků 58 až 64 nařízení č. 207/2009.

10 Rozhodnutím ze dne 2. června 2014 (dále jen „napadené rozhodnutí“) čtvrtý odvolací senát EUIPO odvolání zamítl. Odvolací senát měl v podstatě za to, že žalobkyně v průběhu námitkového řízení nepředložila důkazy označující použitelné vnitrostátní právo. Odvolací senát připomněl, že žalobkyně byla povinna uvést a prokázat, že v členských státech, které uvedla ve sdělení o námitce, existuje ochrana nezapsaných ochranných známek a právo založené na těchto ochranných známkách prohlásit pozdější ochrannou známku za neplatnou či zakázat její užívání. Žalobkyně měla podle odvolacího senátu rovněž povinnost oznámit EUIPO použitelná právní ustanovení, aby EUIPO mohl vyhodnotit specifické podmínky stanovené každým z těchto ustanovení.

11 Pokud jde konkrétně o uplatněnou bulharskou nezapsanou ochrannou známku, odvolací senát měl za to, že podmínky stanovené v čl. 19 odst. 2 nařízení Komise (ES) č. 2868/95 ze dne 13. prosince 1995, kterým se provádí nařízení Rady (ES) č. 40/94 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. 1995, L 303, s. 1), splněny nebyly, jelikož dokumenty předložené žalobkyní v průběhu námitkového řízení neobsahovaly žádný odkaz na bulharské vnitrostátní právo. Pokud jde o odkazy na tři právní ustanovení v odůvodnění odvolání, měl odvolací senát za to, že jsou opožděné, jelikož požadovaný údaj týkající se právních základů musí být poskytnut ve stanovených lhůtách v průběhu námitkového řízení. Určení základů vytýkaných skutečností nelze podle něj odložit do stádia odvolání.

12 Pokud jde konkrétně o čl. 12 odst. 6 bulharského zákona Zakon za markite i gueografskite označenija (zákon o ochranných známkách a zeměpisných označeních), na který žalobkyně odkázala v odůvodnění odvolání ze dne 16. srpna 2013, odvolací senát konstatoval, že žalobkyně uvedla pouze znění čl. 12 odst. 1 tohoto zákona a neposkytla originální bulharské znění ani neprokázala, že uvedené

znění pochází z úředního a věrohodného zdroje. Kromě toho odvolací senát připomněl, že jak vyplývá z tabulky nazvané „Národní práva představující ‚starší práva' podle čl. 8 odst. 4 [nařízení č. 207/2009]", která je přiložena jako příloha k metodickým pokynům týkajícím se řízení u EUIPO, jsou nezapsané ochranné známky v Bulharsku chráněny pouze za podmínky, že jsou proslulé a že žalobkyně v projednávané věci nikdy neuplatila proslulost starší ochranné známky.

13 Podle odvolacího senátu byl čl. 76 odst. 2 nařízení č. 207/2009 v každém případě v projednávané věci nepoužitelný, jelikož pouhé uvedení několika vnitrostátních ustanovení bez přesného uvedení jejich zdroje a předložení úředního znění těchto ustanovení nemůže představovat skutečnosti a důkazy ve smyslu tohoto článku.

Návrhová žádání účastníků řízení

14 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

— zrušil napadené rozhodnutí;

— uložil EUIPO a vedlejšímu účastníkovi náhradu nákladů řízení.

15 EUIPO a vedlejší účastník navrhují, aby Tribunál:

— zamítl žalobu;

— uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

K přípustnosti důkazů předložených poprvé před Tribunálem

16 Žalobkyně v bodě 29 žaloby navrhla, aby Tribunál přezkoumal z moci úřední důkazy, které předložila, včetně „dodatečných" důkazů přiložených k žalobě.

17 EUIPO má za to, že důkazy týkající se bulharského, českého, maďarského a slovenského vnitrostátního práva (příloha A 12 žaloby) jsou novými důkazy, které nesouvisejí s již předloženými důkazy, a Tribunál je zohlednit nemá.

18 Pokud jde o rozhodnutí Administrativen sad Sofia-grad (správní soud v Sofii, Bulharsko) č. 3170 ze dne 12. května 2014 (příloha A 13 žaloby), EUIPO uvádí, že vzhledem k tomu, že toto rozhodnutí bylo přijato po vydání napadeného rozhodnutí, nesouvisí s předmětem projednávané věci, a tedy není relevantní.

19 V tomto ohledu je třeba připomenout, že cílem žaloby podané k Tribunálu je přezkum legality rozhodnutí odvolacích senátů EUIPO ve smyslu článku 65 nařízení č. 207/2009. Úkolem Tribunálu tedy není znovu přezkoumávat skutkové okolnosti ve světle důkazů předložených poprvé před Tribunálem [rozsudek ze dne 19. listopadu 2008, Rautaruukki v. OHIM (RAUTARUUKKI), T-269/06, nezveřejněný, EU:T:2008:512, bod 20, a rozsudek ze dne 25. června 2010, MIP Metro v. OHIM – CBT Comunicación Multimedia (Metromeet), T-407/08, EU:T:2010:256, bod 16].

20 Je zajisté pravda, jak vyplývá z judikatury, že účastníkům řízení ani samotnému Tribunálu nelze zabránit v tom, aby se při výkladu vnitrostátního práva, na které odkazuje právo Evropské unie (viz bod 26 níže), jako je tomu v projednávané věci, inspirovali skutečnostmi vycházejícími z vnitrostátních právních předpisů, vnitrostátní judikatury nebo odborné literatury, jelikož se nejedná o to, že je

odvolacímu senátu vytýkáno, že nezohlednil skutkové okolnosti v určitém vnitrostátním rozsudku, ale o to, že je dovolávána judikatura nebo odborná literatura na podporu žalobního důvodu vycházejícího z nesprávného použití ustanovení vnitrostátního práva odvolacím senátem [rozsudek ze dne 28. října 2015, Rot Front v. OHIM – Rakhat (Маска), T-96/13, EU:T:2015:813, bod 15 a citovaná judikatura]. Nic to však nemění na tom, že dokumenty obsahující vnitrostátní právní ustanovení předložené v příloze A 12 žaloby nejsou důkazy vycházejícími z vnitrostátních právních předpisů, které mohou inspirovat Tribunál při výkladu vnitrostátního práva ve smyslu výše uvedené judikatury, ale jsou důkazy, jejichž cílem je prokázat obsah použitelného vnitrostátního práva ve smyslu čl. 19 odst. 2 písm. d) nařízení č. 2868/95 [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. prosince 2014, CEDC International v. OHIM – Underberg (Tvar stébla trávy v lahvi), T-235/12, EU:T:2014:1058, bod 24].

21 Za těchto podmínek je třeba prohlásit, že dokumenty předložené v příloze A 12 žaloby, které jsou uvedeny v bodě 17 výše a žalobkyně je nepředložila v rámci správního řízení, jsou nepřípustné. Je tedy třeba upřesnit, že se přezkum legality provede pouze s ohledem na důkazy, které byly předloženy v rámci správního řízení a jsou uvedeny ve spise EUIPO [rozsudek ze dne 15. července 2014, Łaszkiewicz v. OHIM – Capital Safety Group EMEA (PROTEKT), T-576/12, nezveřejněný, EU:T:2014:667, bod 25].

22 Z téhož důvodu Tribunál nebude moci zohlednit informace týkající se podmínek pro použití bulharských právních předpisů uvedené v replice. Replika totiž obsahuje informace týkající se použitelného bulharského práva, které nebyly předloženy v průběhu správního řízení u EUIPO.

23 Pokud jde o přílohu A 13 žaloby, která obsahuje rozhodnutí Administrativen sad Sofia-grad (správní soud v Sofii) č. 3170 ze dne 12. května 2014, je třeba prohlásit, že je nepřípustná. Toto rozhodnutí totiž bylo vydáno před datem přijetí napadeného rozhodnutí, avšak poté, co žalobkyně podala u odvolacího senátu poslední podání, a s ohledem na krátkou lhůtu mezi přijetím uvedeného rozhodnutí a přijetím napadeného rozhodnutí nelze vyloučit, že se žalobkyně nemohla seznámit s uvedeným rozhodnutím před přijetím napadeného rozhodnutí.

K věci samé

24 Na podporu žaloby žalobkyně uplatňuje tři žalobní důvody, z nichž první vychází z porušení čl. 76 odst. 1 nařízení č. 207/2009, druhý z porušení čl. 76 odst. 2 uvedeného nařízení a třetí z porušení čl. 8 odst. 4 téhož nařízení.

25 Vzhledem k tomu, že se argumenty uplatněné žalobkyní v rámci jejích žalobních důvodů překrývají, má Tribunál za to, že je účelné je přezkoumat společně.

26 Na základě čl. 8 odst. 4 nařízení č. 207/2009 může majitel jiného označení, než je zapsaná ochranná známka, podat námitky proti zápisu ochranné známky Evropské unie, pokud toto označení splňuje kumulativně čtyři podmínky: toto označení musí být užíváno v obchodním styku; jeho význam nesmí být pouze místní; právo k tomuto označení muselo vzniknout v souladu s unijními právními předpisy nebo s právem členského státu, ve kterém bylo označení užíváno přede dnem podání přihlášky ochranné známky Evropské unie; a konečně, toto označení musí svému majiteli přiznat možnost zakázat užívání pozdější ochranné známky [rozsudek ze dne 21. ledna 2016, BR IP Holder v. OHIM – Greyleg Investments (HOKEY POKEY), T-62/14, EU:T:2016:23, bod 19 a citovaná judikatura]. Tyto podmínky jsou kumulativní. Jestliže označení nesplňuje jednu z těchto podmínek, nelze námitkám založeným na existenci nezapsané ochranné známky nebo jiných označení užívaných v obchodním styku ve smyslu čl. 8 odst. 4 nařízení č. 207/2009 vyhovět [rozsudek ze dne 30. června 2009, Danjaq v. OHIM – Mission Productions (Dr. No), T-435/05, EU:T:2009:226, bod 35].

27 První dvě podmínky, tj. podmínky týkající se užívání a významu uplatněného označení, který nesmí být pouze místní, vyplývají ze samotného znění čl. 8 odst. 4 nařízení č. 207/2009, a musí být tedy vykládány podle unijního práva. Nařízení č. 207/2009 stanoví jednotné standardy, týkající se užívání označení a jejich významu, které jsou konzistentní se zásadami, ze kterých vychází systém zavedený tímto nařízením [rozsudek ze dne 24. března 2009, Moreira da Fonseca v. OHIM – General Óptica (GENERAL OPTICA), T-318/06 až T-321/06, EU:T:2009:77, bod 33].

28 Z výrazu „pokud podle práva členského státu, které se na toto označení vztahuj[e]“ naproti tomu vyplývá, že další dvě podmínky, uvedené následně v čl. 8 odst. 4 písm. a) a b) nařízení č. 207/2009, představují podmínky stanovené nařízením, které se na rozdíl od předcházejících podmínek posuzují s ohledem na kritéria stanovená právem, které uplatněné označení upravuje. Tento odkaz na právo, jež uplatněné označení upravuje, je zcela odůvodněný, jelikož nařízení č. 207/2009 přiznává označením, na která se systém ochranné známky Evropské unie nevztahuje, možnost, aby byla uplatněna proti ochranné známce Evropské unie. Pouze právo, jež uplatněné označení upravuje, tedy umožňuje stanovit, zda je toto označení starší než ochranná známka Evropské unie a zda může odůvodnit zákaz užívání pozdější ochranné známky (rozsudek ze dne 24. března 2009, GENERAL OPTICA, T-318/06 až T-321/06, EU:T:2009:77, bod 34). V souladu s čl. 76 odst. 1 nařízení č. 207/2009 břemeno prokázání toho, že je posledně uvedená podmínka splněna, nese v řízení před EUIPO osoba podávající námitky (rozsudek ze dne 29. března 2011, Anheuser-Busch v. Budějovický Budvar, C-96/09 P, EU:C:2011:189, bod 189).

29 Pro použití ustanovení čl. 8 odst. 4 písm. b) nařízení č. 207/2009 je třeba zohlednit zejména uplatňovanou vnitrostátní právní úpravu a soudní rozhodnutí vydaná v dotyčném členském státě. Na tomto základě musí osoba, která podává námitky, prokázat, že dotčené označení spadá do působnosti uplatňovaných právních předpisů členského státu a umožňuje zakázat užívání pozdější ochranné známky (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. března 2011, Anheuser-Busch v. Budějovický Budvar, C-96/09 P, EU:C:2011:189, bod 190).

K povinnosti předložit důkaz o použitelném vnitrostátním právu

30 Žalobkyně tvrdí, že odvolací senát měl konstatovat i jiná použitelná vnitrostátní ustanovení, než je čl. 12 odst. 6 zákona o ochranných známkách a zeměpisných označeních.

31 EUIPO má za to, že odvolací senát správně zdůraznil porušení povinnosti stanovené v pravidle 19 nařízení č. 2868/95, podle něhož jsou-li námitky založeny na starším právu ve smyslu čl. 8 odst. 4 nařízení č. 207/2009, musí osoba, která námitky podala, předložit důkazy o jeho nabytí, pokračující existenci a rozsahu ochrany tohoto práva. Účinkem porušení této povinnosti je to, že námitky budou zamítnuty jako neodůvodněné podle pravidla 20 odst. 1 nařízení č. 2868/95.

32 Článek 19 nařízení č. 2868/95 stanoví:

„1. [EUIPO] poskytne osobě, která námitky podala, příležitost uvést skutečnosti, důkazy a argumenty na podporu svých námitek nebo na doplnění jakýchkoliv skutečností, důkazů a argumentů, které již byly předloženy podle pravidla 15 odst. 3, ve lhůtě, kterou stanoví a která bude činit alespoň dva měsíce ode dne, kdy bude námitkové řízení považováno za zahájené […].

2. Ve lhůtě uvedené v odstavci 1 předloží osoba, která námitky podala, i důkaz o existenci, platnosti a rozsahu ochrany své starší známky nebo staršího práva […]. Osoba, která námitky podala, předloží zejména tyto důkazy:

[…]

d) jsou-li námitky založeny na starším právu ve smyslu čl. 8 odst. 4 nařízení [č. 207/2009], důkazy o jeho nabytí, pokračující existenci a rozsahu ochrany tohoto práva;

[…]

3. Informace a důkazy uvedené v odstavcích 1 a 2 budou v jazyce řízení nebo budou doprovázeny překladem. Překlad bude předložen ve lhůtě stanovené pro podání originálu.

4. [EUIPO] nebude brát v úvahu písemná podání a dokumenty nebo jejich části, které nebyly předloženy nebo přeloženy do jazyka řízení ve lhůtě stanovené [EUIPO].“

33 Pravidlo 19 odst. 2 písm. d) nařízení č. 2868/95 ukládá osobě, která námitky podala, povinnost předložit EUIPO nejen údaje svědčící o tom, že splňuje podmínky požadované podle vnitrostátních právních předpisů, o jejichž použití žádá, aby mohla podat námitky proti zápisu ochranné známky Evropské unie na základě staršího práva, ale také údaje dokládající, co je obsahem těchto právních předpisů [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. října 2015, Macka, T-96/13, EU:T:2015:813, bod 30 a citovaná judikatura].

34 Z toho vyplývá, že přísluší právě žalobkyni jakožto osobě, která námitky podala, aby předložila EUIPO údaje dokládající, co je obsahem vnitrostátních právních předpisů. Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, tedy v případě neexistence jakéhokoli tvrzení nebo důkazu v tomto smyslu předloženého účastníky řízení EUIPO nemá povinnost shromažďovat z moci úřední důkazy týkající se použitelného vnitrostátního práva.

35 Žalobkyně na podporu svých námitek uplatnila obrazové označení používané jakožto nezapsaná ochranná známka v Bulharsku, v České republice, v Maďarsku, v Polsku a na Slovensku, a jak vyplývá z bodu 7 napadeného rozhodnutí, předložila celou řadu důkazů týkajících se užívání nezapsané ochranné známky. Nepředložila však žádný důkaz týkající se použitelných vnitrostátních právních předpisů.

36 Z tohoto důvodu námitkové oddělení námitky zamítlo a připomnělo povinnost osoby, která námitky podala, aby předložila EUIPO údaje dokládající, co je obsahem vnitrostátních právních předpisů, které jí umožňují napadnout zápis ochranné známky Evropské unie.

37 Pokud jde o starší práva ve smyslu čl. 8 odst. 4 nařízení č. 207/2009, založená na nezapsané české, maďarské, polské a slovenské ochranné známce, je třeba konstatovat, že žalobkyně v průběhu správního řízení nezmínila žádné ustanovení vnitrostátního práva těchto členských států. Odvolací senát měl tedy v bodech 28 až 32 napadeného rozhodnutí správně za to, že žalobkyně v podstatě nedoložila obsah právních předpisů těchto států, a námitky založené na uvedených právech tudíž zamítl.

38 Pokud jde naproti tomu o starší právo ve smyslu čl. 8 odst. 4 nařízení č. 207/2009, založené na nezapsané bulharské ochranné známce, je třeba uvést, že žalobkyně v odůvodnění odvolání podaném u odvolacího senátu dne 16. srpna 2013 odkázala na tři ustanovení bulharského práva, k nimž patří čl. 12 odst. 6 zákona o ochranných známkách a zeměpisných označeních, v platném znění, podle něhož námitky mohou být založeny na nezapsané ochranné známce používané v obchodním styku v Bulharsku.

39 Před posouzením, zda žalobkyně splnila povinnost vyplývající z pravidla 19 odst. 2 písm. d) nařízení č. 2868/95 týkajícího se doložení obsahu bulharských právních předpisů, je třeba přezkoumat otázku, zda odvolací senát mohl zohlednit tyto důkazy předložené poprvé před ním.

K tomu, zda odvolací senát může zohlednit důkazy týkající se vnitrostátního práva, předložené poprvé před ním

40 Jak bylo uvedeno v bodě 38 výše, žalobkyně na tři ustanovení bulharského práva, k nimž patří čl. 12 odst. 6 zákona o ochranných známkách a zeměpisných označeních, odkázala poprvé v odůvodnění odvolání.

41 Žalobkyně v rámci druhého žalobního důvodu uvádí, že nebylo zakázáno, aby odvolací senát zohlednil čl. 12 odst. 6 zákona o ochranných známkách a zeměpisných označeních, který byl u něj uplatněn. V tomto ohledu se odvolává na skutečnost, že odvolací senát může zohlednit skutečnosti a důkazy předložené opožděně.

42 EUIPO uvádí, že odvolací senát může důkazy předložené opožděně přijmout pouze v případě, že „doprovodné okolnosti“ mohou odůvodnit prodlení žalobkyně při předložení těchto důkazů. V projednávané věci přitom podle něj neexistují okolnosti, které mohly žalobkyni bránit v předložení nezbytných důkazů týkajících se použitelných vnitrostátních právních předpisů. Rovněž tak právní otázka pro EUIPO spočívající v rozhodnutí, zda je třeba zohlednit důkazy předložené po uplynutí lhůty, vyvstává pouze v případě doplňkových důkazů sloužících pouze k posílení nebo vyjasnění důkazů předložených ve stanovené lhůtě.

43 Článek 76 odst. 2 nařízení č. 207/2009 stanoví, že EUIPO nemusí přihlížet ke skutečnostem, které účastníci včas neuvedli, ani k důkazům, které včas nepředložili.

44 V tomto ohledu podle ustálené judikatury ze znění čl. 76 odst. 2 nařízení č. 207/2009 vyplývá, že obecně platí, není-li stanoveno jinak, že předložení skutečností a důkazů účastníky řízení je stále možné i po uplynutí lhůt, kterým podléhá takové předložení podle ustanovení nařízení č. 207/2009, a že EUIPO nic nezakazuje přihlédnout ke skutečnostem a důkazům, které byly uvedeny nebo předloženy takto opožděně, to znamená po uplynutí lhůty stanovené námitkovým oddělením, a případně poprvé před odvolacím senátem (rozsudek ze dne 18. července 2013, New Yorker SHK Jeans v. OHIM, C-621/11 P, EU:C:2013:484, bod 30; viz rovněž rozsudek ze dne 11. prosince 2014, Tvar stébla trávy v lahvi, T-235/12, EU:T:2014:1058, bod 44 a citovaná judikatura).

45 Uvedené ustanovení tím, že upřesňuje, že EUIPO „nemusí“ v takovém případě přihlížet k takovým důkazům, přiznává EUIPO širokou posuzovací pravomoc k rozhodnutí, které musí v tomto smyslu odůvodnit, zda je namístě k těmto důkazům přihlédnout či nikoliv (rozsudky ze dne 13. března 2007, OHIM v. Kaul, C-29/05 P, EU:C:2007:162, bod 43 a ze dne 18. července 2013, New Yorker SHK Jeans v. OHIM, C-621/11 P, EU:C:2013:484, bod 23).

46 Je zajisté pravda, že pravidlo 20 odst. 1 nařízení č. 2868/95 stanoví, že „neprokáže-li do uplynutí lhůty uvedené v pravidle 19 odst. 1 osoba, která námitky podala, existenci, platnost a rozsah ochrany své starší známky nebo staršího práva a své oprávnění k podání námitek, budou námitky zamítnuty jako neodůvodněné.“

47 Podle pravidla 50 odst. 1 třetího pododstavce nařízení č. 2868/95 však platí, že směřuje-li odvolání proti rozhodnutí námitkového oddělení, omezí odvolací senát přezkum odvolání na skutečnosti a důkazy předložené ve lhůtách stanovených nebo určených námitkovým oddělením, pokud se senát nedomnívá, že by měly být vzaty v úvahu další nebo doplňkové skutečnosti a důkazy podle čl. 76 odst. 2 nařízení č. 207/2009 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 3. října 2013, Rintisch v. OHIM, C-120/12 P, EU:C:2013:638, bod 31).

48 V tomto ohledu je třeba připomenout, že Soudní dvůr zejména rozhodl, že zohlednění opožděně předložených skutečností nebo důkazů ze strany EUIPO v případě, kdy má rozhodovat v rámci námitkového řízení, může být odůvodněné, zvláště usoudí-li EUIPO, že skutečnosti předložené opožděně mohou být na první pohled skutečně relevantní, pokud jde o výsledek námitek podaných

k EUIPO, a že stadium řízení, ve kterém dojde k tomuto opožděnému předložení, a okolnosti, které jej provázejí, takovému zohlednění nebrání (viz rozsudek ze dne 3. října 2013, Rintisch v. OHIM, C-120/12 P, EU:C:2013:638, bod 38 a citovaná judikatura).

49 V projednávané věci měl odvolací senát v bodě 22 napadeného rozhodnutí za to, že odkazy učiněné na tři bulharská právní ustanovení uvedené v odůvodnění odvolání jsou opožděné, jelikož vyžadované uvedení právních základů musí být poskytnuto ve lhůtách stanovených v průběhu námitkového řízení. Podle odvolacího senátu nelze určení základů vytýkaných skutečností odložit do stádia u něj podaného odvolání.

50 Lhůta stanovená v pravidle 19 odst. 1 nařízení č. 2868/95 k předložení údajů vyžadovaných v pravidle 19 odst. 2 písm. d) téhož nařízení přitom uplynula dne 13. prosince 2012.

51 Pokud jde o čl. 76 odst. 2 nařízení č. 207/2009, odvolací senát měl v bodě 25 napadeného rozhodnutí za to, že je v každém případě nepoužitelný, neboť neexistují „skutečnosti a důkazy“ ve smyslu uvedeného ustanovení.

52 V tomto ohledu, pokud jde nejprve o argument EUIPO, podle něhož odvolací senát může přijmout důkazy předložené opožděně, týkající se existence a rozsahu ochrany staršího práva, pouze v případě, že „doprovodné okolnosti“ mohou odůvodnit prodlení, je třeba konstatovat, že Soudní dvůr měl v rozsudku ze dne 3. října 2013, Rintisch v. OHIM (C-120/12 P, EU:C:2013:638, bod 39), skutečně za to, že v daném případě odvolací senát musí vykonávat posuzovací pravomoc restriktivně a opožděné předložení důkazů může přijmout pouze v případě, že okolnosti, za nichž k němu došlo, mohou odůvodnit prodlení navrhovatele při provádění důkazů, které mu přísluší. Soudní dvůr uplatnil jako kritérium restriktivního uplatnění posuzovací pravomoci odvolacího senátu skutečnost, že navrhovatel měl vědět, které přesně stanovené dokumenty má na podporu námitek předložit, jelikož jsou striktně a taxativně uvedeny v pravidlu 19 odst. 2 písm. a) bodu ii) nařízení č. 2868/95.

53 Na rozdíl od pravidla 19 odst. 2 písm. a) bodu ii) nařízení č. 2868/95 přitom v projednávané věci pravidlo 19 odst. 2 písm. d) téhož nařízení přesně a taxativně neuvádí dokumenty, které je třeba poskytnout na podporu námitek založených na čl. 8 odst. 4 nařízení č. 207/2009. Článek 19 odst. 2 písm. d) nařízení č. 2868/95 totiž uvádí pouze povinnost předložit důkaz o nabytí, pokračující existenci a rozsahu ochrany staršího práva ve smyslu čl. 8 odst. 4 nařízení č. 207/2009 bez dalšího upřesnění.

54 Rovněž jak vyplývá ze spisu, v příloze k dopisu EUIPO ze dne 1. srpna 2012, v němž bylo uvedeno zejména to, že lhůta k prokázání existence starších práv uplyne dne 13. prosince 2012, bylo pouze upřesněno, že v případě námitek založených na čl. 8 odst. 4 nařízení č. 207/2009 je třeba prokázat zejména obsah vnitrostátního práva.

55 Na rozdíl od skutkových okolností uvedených v rozsudku ze dne 3. října 2013, Rintisch v. OHIM (C-120/12 P, EU:C:2013:638, bod 39) žalobkyně v projednávané věci nemusela vědět, které přesně stanovené dokumenty má na podporu námitek předložit.

56 Je tudíž třeba mít za to, že podmínky stanovené v rozsudku ze dne 3. října 2013, Rintisch v. OHIM (C-120/12 P, EU:C:2013:638), se v projednávané věci nepoužijí a posuzovací pravomoc odvolacího senátu, pokud jde o možnost zohlednit skutečnosti a důkazy předložené opožděně uvedenou v čl. 76 odst. 2 nařízení č. 207/2009, nemusí být vykonávána restriktivně.

57 Pokud jde dále o argument EUIPO, podle něhož otázka zohlednění důkazů předložených po uplynutí lhůt vyvstává pouze v případě doplňkových důkazů sloužících k posílení nebo vyjasnění důkazů předložených ve stanovených lhůtách, je třeba uvést, že odkazy na tři ustanovení bulharských právních předpisů, které žalobkyně uvedla v odůvodnění odvolání u odvolacího senátu, v každém případě nejsou zcela novými důkazy a je třeba mít za to, že jsou součástí důkazů, které mají prokázat nabytí, pokračující existenci a rozsah ochrany nezapsané bulharské ochranné známky. Jak bylo konstatováno

v bodě 35 výše, některé důkazy, jejichž cílem je prokázat existenci, platnost a rozsah ochrany nezapsané starší ochranné známky, byly předloženy v průběhu řízení před námitkovým oddělením (viz bod 7 napadeného rozhodnutí).

58 V tomto ohledu je třeba připomenout, že pravidlo 19 odst. 2 písm. d) nařízení č. 2868/95 přesně a taxativně neuvádí skutečnosti prokazující existenci, platnost a rozsah ochrany staršího práva ve smyslu čl. 8 odst. 4 nařízení č. 207/2009, které osoba, která námitky podala a takové právo uplatňuje, musí u EUIPO předložit. Relevantní vnitrostátní právní předpisy je tudíž možné považovat za jednu z okolností, které představují důkaz o nabytí, pokračující existenci a ochraně staršího práva ve smyslu čl. 8 odst. 4 nařízení č. 207/2009.

59 Jak konečně vyplývá z napadeného rozhodnutí, odvolací senát v každém případě nevyužil své posuzovací pravomoci, a to ani restriktivně. Uvedl pouze, že odkazy na bulharská vnitrostátní ustanovení jsou opožděné a určení základu vytýkaných skutečností nelze odložit do stádia odvolání.

60 Pokud jde o stanovisko odvolacího senátu vyjádřené v bodě 25 napadeného rozhodnutí, které EUIPO zastává u Tribunálu, podle něhož to, že žalobkyně uvedla ustanovení bulharských právních předpisů a nezmínila přesně jejich zdroj, neuvedla jejich úřední znění a nepředložila důkazy týkající se existence těchto norem, nelze pokládat za skutečnost nebo důkaz ve smyslu čl. 76 odst. 2 nařízení č. 207/2009, je třeba mít za to, že toto stanovisko, které je mimoto nepodložené, je zjevně nesprávné. Článek 76 odst. 2 nařízení č. 207/2009 totiž stanoví, že EUIPO nemusí přihlížet ke skutečnostem, které účastníci včas neuvedli, ani k důkazům, které včas nepředložili. Na odkaz na ustanovení bulharských právních předpisů se přitom toto ustanovení, které žalobkyně uplatnila u odvolacího senátu, nepopíratelně vztahuje. I za předpokladu, že by byl tento odkaz nedostatečný ke splnění povinností, které má žalobkyně, pokud jde o prokázání vnitrostátních právních předpisů, nic to nemění na tom, že odvolací senát měl vykonat posuzovací pravomoc.

61 Ze všeho předcházejícího vyplývá, že v projednávané věci odvolací senát nemohl v bodě 22 napadeného rozhodnutí platně dospět k závěru, že odkazy na tři ustanovení vnitrostátního práva jsou opožděné, aniž vykonal posuzovací pravomoc. Odvolací senát tudíž neprávem nevykonal posuzovací pravomoc, přestože jí byl nadán, a neodůvodnil, proč v této souvislosti odmítl zohlednit odkazy na bulharské právo, které u něj byly předloženy. Odvolací senát tedy porušil čl. 76 odst. 2 nařízení č. 207/2009, jakož i pravidlo 50 odst. 1 třetí pododstavec nařízení č. 2868/95.

K otázce, zda žalobkyně splnila povinnost předložit důkazy o vnitrostátním právu na základě pravidla 19 odst. 2 písm. d) nařízení č. 2868/95

62 Žalobkyně uvádí, že v napadeném rozhodnutí nejsou uvedeny důvody, které umožňují stanovit, proč čl. 8 odst. 4 nařízení č. 207/2009 nelze uplatit vůči přihlášené ochranné známce, i přes skutečnost, že předložila důkazy o užívání totožného označení a uplatnila ustanovení čl. 12 odst. 6 zákona o ochranných známkách a zeměpisných označeních.

63 Podle jejího názoru měl odvolací senát neprávem za to, že vnitrostátní ustanovení, které uplatnila, a sice čl. 12 odst. 6 zákona o ochranných známkách a zeměpisných označeních, se použije na proslulé ochranné známky a souvisí s čl. 8 odst. 5 nařízení č. 207/2009.

64 Odvolací senát, který provedl přezkum vnitrostátního zákona z moci úřední, podle žalobkyně dospěl k nesprávným závěrům, pokud jde o obsah tohoto zákona, čímž porušil povinnost konstatování z moci úřední a striktního uplatnění vnitrostátního práva členských států, která je zakotvena v čl. 76 odst. 1 nařízení č. 207/2009 a v judikatuře Soudního dvora.

65 EUIPO má za to, že odvolací senát správně zdůraznil porušení povinnosti stanovené v pravidle 19 nařízení č. 2868/95, podle něhož jsou-li námitky založeny na starším právu ve smyslu čl. 8 odst. 4 nařízení č. 207/2009, musí osoba, která námitky podala, předložit důkazy o jeho nabytí, pokračující existenci a rozsahu ochrany tohoto práva. Důsledkem porušení této povinnosti je to, že námitky budou zamítnuty jako neodůvodněné podle pravidla 20 odst. 1 nařízení č. 2868/95.

66 EUIPO podobně jako odvolací senát žalobkyni vytýká, že uplatnila právní normy a neupřesnila jejich přesný zdroj, neuvedla jejich úřední znění v bulharštině a nepředložila výňatek z *Darzhaven vestnik* (bulharský úřední věstník), úřední sbírky zákonů, komentářů nebo vnitrostátní judikatury.

67 Jak již bylo zmíněno v bodě 38 výše, žalobkyně v odůvodnění odvolání podaného před odvolacím senátem uvedla zejména čl. 12 odst. 6 zákona o ochranných známkách a zeměpisných označeních, v platném znění. Toto uvedení obsahuje rovněž odkaz na zveřejnění v *Darzhaven vestnik*, jakož i datum vstupu tohoto ustanovení v platnost, a sice 3. října 2011. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že v případě námitek podaných majitelem nezapsané ochranné známky používané v obchodním styku na území Bulharské republiky nemůže být zapsána žádná ochranná známka, jejíž přihláška byla podána až poté, co se v obchodním styku používala nezapsaná ochranná známka.

68 Pokud jde o informaci uvedenou v bodě 67 výše, je třeba připomenout, že odvolací senát měl za to, že žalobkyně uvedla pouze znění čl. 12 odst. 1 zákona o ochranných známkách a zeměpisných označeních a neposkytla originální bulharské znění ani neprokázala, že uvedené znění pochází z úředního a věrohodného zdroje, a že se toto ustanovení mělo začít uplatňovat v nedávné době. Odvolací senát, který odkázal na tabulku přiloženou jako příloha k metodickým pokynům EUIPO (viz bod 12 výše), konstatoval, že nezapsané ochranné známky jsou v Bulharsku chráněny pouze za podmínky, že jsou proslulé, a že v projednávané věci žalobkyně nikdy neuplatnila proslulost starší ochranné známky.

69 Zaprvé je nutno konstatovat, že nařízení č. 207/2009 a č. 2868/95 ani judikatura neurčují způsob, jakým má být prokázán obsah vnitrostátních právních předpisů. Odvolací senát tudíž nemůže vyžadovat, aby žalobkyně předložila výňatek z *Darzhaven vestnik* nebo bulharské úřední znění, zejména je-li jazykem řízení před EUIPO angličtina.

70 V tomto ohledu je třeba uvést, že důkazy týkající se vnitrostátního práva, které jsou od žalobkyně vyžadovány, mají EUIPO umožnit, aby správně a jednoznačně identifikoval použitelné právo. Tyto informace týkající se použitelné právní úpravy musí umožnit EUIPO, aby pochopil a uplatnil obsah těchto vnitrostátních předpisů, podmínky pro získání ochrany a její rozsah, a umožnit navrhovateli vykonávat právo se v řízení účinně bránit. K dosažení těchto cílů přitom znění právních předpisů vycházející z úředního zdroje nezbytné není.

71 Zadruhé je třeba uvést, že odvolací senát neprávem v bodě 6 napadeného rozhodnutí identifikoval ustanovení zmíněné žalobkyní jako čl. 12 odst. 1 zákona o ochranných známkách a zeměpisných označeních. Jak vyplývá z odůvodnění odvolání před odvolacím senátem, žalobkyně uvedla čl. 12 odst. 6 tohoto zákona, přičemž upřesnila, že jde o „jinou“ možnost, jak napadnout zápis přihlášky ochranné známky, než je možnost stanovená v čl. 12 odst. 1 uvedeného zákona.

72 Zatřetí měl odvolací senát v bodě 8 napadeného rozhodnutí rovněž neprávem za to, že se žalobkyně na čl. 12 odst. 6 zákona o ochranných známkách a zeměpisných označeních poprvé odvolala v dodatečném oznámení ze dne 25. března 2014.

73 Jak již bylo uvedeno v bodě 38 výše, žalobkyně uplatnila výše uvedené ustanovení v odůvodnění odvolání před odvolacím senátem ze dne 16. srpna 2013.

74 Kromě toho jak vyplývá ze spisu, a zejména z bodu 24 napadeného rozhodnutí, dodatečné oznámení je opatřeno datem 16. dubna, a nikoli 25. března 2014.

75 Začtvrté je třeba uvést, že odvolací senát v bodě 23 napadeného rozhodnutí s ohledem na skutečnosti, které mu byly předloženy žalobkyní, nemohl dospět k závěru, že nezapsané ochranné známky jsou v Bulharsku chráněny pouze za podmínky, že jsou proslulé, když odkázal pouze na tabulku národních práv, která je přiložena jako příloha k metodickým pokynům EUIPO. Znění čl. 12 odst. 6 zákona o ochranných známkách a zeměpisných označeních, jak jej předložila žalobkyně, totiž proslulost nezapsané ochranné známky nezmiňuje jako podmínku vyžadovanou k tomu, aby majitel takové ochranné známky mohl podat námitky proti zápisu nové ochranné známky. Odvolací senát kromě toho posledně uvedenou otázku neanalyzoval.

76 Rovněž i když EUIPO ve svých písemnostech uvádí, že tabulka přiložená jako příloha k jeho metodickým pokynům není „právním pramenem“ a není nezbytně aktualizována, odvolací senát na uvedenou tabulku odkázal při tvrzení, že nezapsané ochranné známky jsou v Bulharsku chráněny pouze za podmínky, že jsou proslulé. Odvolací senát toto konstatování provedl nehledě na skutečnost, že jak sám konstatoval v bodě 23 napadeného rozhodnutí, ustanovení dovolávané žalobkyní začalo být uplatňováno v nedávné době.

77 V tomto ohledu je třeba připomenout, pokud jde o příslušná oddělení EUIPO, že Soudní dvůr uvedl, že je na nich, aby posoudila, zda jsou údaje předložené osobou, která podala námitky, k doložení obsahu vnitrostátní právní normy, které se osoba, která podala námitky, dovolává, rozhodné a nakolik jsou významné (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. března 2014, OHIM v. National Lottery Commission, C-530/12 P, EU:C:2014:186, bod 35 a citovaná judikatura).

78 Vzhledem k tomu, že použití vnitrostátního práva může vést ke zjištění existence důvodu pro zamítnutí zápisu ochranné známky Evropské unie, jeví se nezbytným, aby EUIPO mohl před tím, než námitkám proti zápisu takové ochranné známky vyhoví, ověřit význam údajů předložených osobou, která námitky podala, pokud jde o jemu příslušející dokazování obsahu vnitrostátní práva (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. března 2014, OHIM v. National Lottery Commission, C-530/12 P, EU:C:2014:186, bod 41).

79 Za okolností, kdy má EUIPO přihlédnout zejména k vnitrostátnímu právu členského státu, v němž starší právo, na kterém se námitky zakládají, požívá ochrany, se tak musí obeznámit z moci úřední, způsobem, který považuje za účelný, s vnitrostátními právními předpisy dotyčného členského státu, pokud je takové obeznámení nezbytné pro posouzení podmínek použití daného důvodu pro zamítnutí zápisu, zejména pokud jde o věcnou správnost tvrzených skutečností nebo důkazní sílu předložených dokladů (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. března 2014, OHIM v. National Lottery Commission, C-530/12 P, EU:C:2014:186, bod 45). Tuto povinnost se případně obeznámit z moci úřední s vnitrostátními právními předpisy má EUIPO v případě, že již má k dispozici údaje týkající se těchto předpisů buď ve formě tvrzení, co se týče jejich obsahu, nebo ve formě důkazů předložených v rámci diskuze, jejichž důkazní síla byla uplatněna [rozsudek ze dne 20. března 2013, El Corte Inglés v. OHIM – Chez Gerard (CLUB GOURMET), T-571/11, EU:T:2013:145, bod 41].

80 V projednávané věci přitom odvolací senát nejen neověřil relevanci údajů týkajících se vnitrostátního práva, které poskytla žalobkyně, ale rovněž tyto údaje odmítl s odkazem na zdroj informací, který se v projednávané věci ukázal jako nepřesný.

81 Měl-li odvolací senát pochybnosti o věrné reprodukci, použitelnosti či výkladu čl. 12 odst. 6 zákona o ochranných známkách a zeměpisných označeních, který uplatnila žalobkyně, měl povinnost vykonat ověřovací pravomoc.

82 Za těchto podmínek měl EUIPO s ohledem na judikaturu připomenutou v bodě 79 výše v rámci své ověřovací pravomoci využít všechny jemu dostupné prostředky, aby se obeznámil s použitelným vnitrostátním právem, a provést důkladnější přezkum obsahu a rozsahu ustanovení uplatněného vnitrostátního práva z hlediska argumentů předložených žalobkyní, a to buď z moci úřední, nebo

vyzváním žalobkyně, aby podepřela informace týkající se bulharského vnitrostátního práva, které u něj byly předloženy (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. října 2015, Маска, T-96/13, EU:T:2015:813, bod 35).

83 S ohledem na všechno předcházející je třeba mít za to, že odvolací senát nemohl odmítnout odkaz na čl. 12 odst. 6 zákona o ochranných známkách a zeměpisných označeních, který žalobkyně učinila v odůvodnění odvolání, z důvodů uvedených v bodě 23 napadeného rozhodnutí, aniž vykonal ověřovací pravomoc.

84 Projednávané žalobě je tudíž třeba vyhovět a napadené rozhodnutí zrušit, aniž by bylo nutné přezkoumávat ostatní žalobní důvody uplatněné žalobkyní.

K nákladům řízení

85 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

86 Vzhledem k tomu, že žalobkyně požadovala náhradu nákladů řízení a EUIPO a vedlejší účastník neměli ve věci úspěch, je důvodné rozhodnout, že posledně uvedení ponesou vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení žalobkyně.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (čtvrtý senát),

rozhodl takto:

1) **Rozhodnutí čtvrtého odvolacího senátu Úřadu Evropské unie pro duševní vlastnictví (EUIPO) ze dne 2. června 2014 (věc R 1587/2013-4) se zrušuje.**

2) **EUIPO a Kosta Iliev ponesou vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené společností Group OOD.**

Prek Labucka Kreuschitz

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 29. června 2016.

Podpisy.